

Pénteken este abszolút telt ház volt a művelődési ház nagytermében, ugyanis az idei fesztivál legnagyobb neve két előadást is bemutatott. Ahogy **Miklós Levente-József**, a szervező táncműhely igazgatója hangsúlyozta az előadás előtt:
ez az a pillanat, amire hat éve vár.

Világszínvonalú produkciókat láthattunk

– mind a Magyar Rapszódia, mind pedig a Queen-Balett **hatalmas élmény volt**. A Liszt Ferenc-zeneműre előadott darab meghittségével, kidolgozottságával, pontosságával fogott meg – néhol néptáncot idéző mozdulatsorok, másutt modern elemek, a tánckar egy szenzációs dolgot mutatott be. Díszlet és kellékek nélkül, csak
a testek összehangolt mozgása

A Queen pedig még nagyobb – aki ismeri és szereti a nagy angol együttest, az egyszerűen leidalhatott attól, amit látott. Akárhányszor hallom az angol himnusz, kiráz a hideg, annyira különleges, s mikor **Brian May** híres gitárszólója nyitányként felcsendült péntek este a hangfalakból, újfent. Majd a *We Will Rock You* és az összes olyan híres Queen-dal, ami az együttes életművéből fontos volt (kivéve talán a *Bohemian Rhapsody*

-t) – mindegyikre külön koreográfia, külön történet kitalálva, néha eredeti koncertfelvétel volt látható vetítövászonon... Egyszerűen leírhatatlan, ezt még

Freddy Mercury

is bírhatta odafentről.

[Kattints a képre a galériáért](#)

Talán a színpad volt szűkös, **talán a tánckar nem volt formában**, de lehet, hogy a gerjedő világítás zúgása és a hátunk mögött ülő gyermekek suttogása, mocorgása vont el a figyelmet és zavart a kelletnél is jobban: egyszeri élményt nyújtott a Kolozsvári Magyar Opera két előadása. Férfiasan bevalljuk: többet vártunk, vegyes érzésekkel álltunk fel a székből. Pedig nem szorultunk, hely volt bőven. A hatodik

Tánc Tavasza

utolsó két előadásán mintha elfáradt volna a közönség. Nem volt teltház, foghíjasak maradtak a széksorok.

Kolozsvárról jött a fantasztikum

A kolozsváriak két klasszikus balettelőadással - **Popper Péter** librettója, a [Kék Balett](#) és Berlioz

[Fantasztikus szimfóniája](#)

– léptek színre. A Fantasztikus szimfónia avagy Epizódok egy művész életéből híven követte Berlioz művének tételait, így aki ismerte a szimfóniát, nem csalatkozott. Az udvarhelyi színpad

azonban túl kicsinek bizonyult az egyes jelenetekhez, szemmel láthatóan korlátozta a mozgás szabadságát.

Egyes jeleneteknél határozottan úgy tűnt, hogy **a táncosok spórolnak a mozdulatokkal** és amikor az egész tánckar együtt volt jelen, nagy volt a „gyúródás”. A Kék balettben a két szólótáncos, a japán

Mayura Misawa

és

Cîmpean Rareș

szépen megoldotta a feladatot - kár, hogy a téma (férfi nő kapcsolata, önzés és birtoklás) adta lehetőséget, a lelki mélybúvárkodás-érzetét

még a tökéletes mozdulatokkal sem sikerült átadni a nagyerdeműnek.

Mindezeket a felemás élményeket leszámítva nem éreztük úgy, hogy a szombat estéből két órát „elpazaroltunk”.

Még egy koncert a végére

Este 9 után záróakkordként a **Nigun** zenekar koncertezett a kisteremben – aki még bírta, aki nem sajnálta a szombat estét, az egy érdekes muzikális kísérletnek lehetett fültanúja.

Zsidó népzene dzsesszel vegyítve

, improvizatív, hosszú, 8-10 perces számok, a négytagú együttes lazán és jókedddel játszott majd másfél órát. S ez az idő a jó zene hallgatása mellett arra is jó lehetett, hogy végigfuttassuk a hetet, amin oly sok szépet és jót láttunk.

Magasra tette a mércét az igazi fesztivál

, az a rendezvény, ami nagyon kell jövőre is, utána is, utána is, utána is...